

Tilgivelseskunst

Caroline Albertine Minor. Foto: Nitesh Anjaan

ANMELDELSE / 20.08.20

Caroline Albertine Minors nye roman fremstiller stilsikkert og hensynsfuldt familieliv og venskaber, omsorg og svigt.

Laurits Nikolajsen

Jeg fik noget af en overraskelse, da jeg læste de første sider af Caroline Albertine Minors nye, afdæmpede roman, *Hummerens skjold*. I stedet for de tykke beskrivelser af vaklende og retningsløse (sam)liv, der har kendetegnet forfatterskabets to hidtidige bøger – allerbedst i den forrige, novellesamlingen *Velsignelser* – mødes man som læser nu af en fragmenteret og vilter sansning fortalt i første person: »Den fine lyd af en klokke kalder mig tilbage. Jeg sætter mig op. Omkring mig er alting som før. Tågen. Varmen. Hindens rolige åndedræt et par meter fra mine fødder. Er der gået tid? Ikke meget.«

Der er imidlertid en ret god grund til, at sansningens »vandfald af billeder,« som fortælleren med et udtryk hentet hos Inger Christensen beskriver det som, fosser så vilt. Det er nemlig Charlotte, afdød mor til romanens centrale søskendeflok, der sanser, mens hun som genfærd manes frem af en clairvoyant. Ikke længe efter overtages fortællingen dog af en mere traditionel alvidende fortæller, der har indblik i et væld af karakterers liv, og som leder læseren ind i en mosaik af karakterer, storbymiljøer og handlingsspor. I midten af mosaikken, men også med en vis distance imellem dem, befinder de nu voksne børn Niels, Sidsel og Ea

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

Hele dette fletværk af relationer er et rart og trygt sted at opholde sig – det er en verden, man næsten kan genkende og har lyst til at blive hængende i. Nok er de mange karakterer, der tæller både døde og levende, venner og familiemedlemmer, alle en smule ensomme, men derfor er de også åbne for at lade sig forbinde med og stole på nye og gamle venner og familiemedlemmer på rørende vis. Det sker eksempelvis, når lillebror Niels på én gang hjælper sin succesfulde, museumsjobbende søster Sidsel ved at passe hendes datter og tager niecen med på besøg hos en alkoholiseret, men varm moster, som Sidsel selv har afbrudt forbindelsen til. Lige meget hvor retningsløse og svigtende karaktererne ellers er, er de også dybt sympatiske og omsorgsfulde.

“ **Hele dette fletværk af relationer er et rart og trygt sted at opholde sig – det er en verden, man næsten kan genkende og har lyst til at blive hængende i.**

Det er altså et meget rummeligt univers, Minor bygger op. Her er plads til fejltagelser og forsoning, og både fraværende forældre, alkoholiserede mostre og charmerende, men utro universitetslektorer, der forfører studerende, får man sympati med og tilgiver – det er i hvert fald en af effekterne ved den altmodisch alvidende fortæller, som med hyppige perspektivskift hopper ind og ud af hovederne på karaktererne og viser, at de alle går rundt og gør deres bedste. Det levner ikke meget plads til konflikter og stigende spændingskurver, men det er heller ikke sådan nogle, romanen er optaget af.

Med andre ord er det altså ikke *Hummerens skjold*, man skal læse, hvis man er på udkig efter et intrigant familiedrama. I stedet og på trods af dens mindre vellykkede elementer – okay, det er måske lidt kedeligt, at alle er så sympatiske og ja, de forskellige spor kobles ofte lidt overtydeligt sammen (jf. YouTube-kanalen) – skal man læse romanen for dens antydelseskunst og dens lavmælte skildring af familieliv, venskab, død, fortvivlelse og forsoning. Og så skal man ikke mindst læse den for Minors sprøde, elegante og også selvbevidste prosa. Den er konsekvent en fryd for det indre øre, fx når den clairvoyante Bees skilsmisse gengives: »Det var sådan nogle ord, Pauline kunne bruge, som om det var det mest naturlige i verden ... Nogle mennesker lærer let. Nogle mennesker giver slip og kaster sig mod en ny kærlighed, med akrobatens sejrssikre dødsforagt. Det billede efterlader Bee som den dinglende trapez, hvilket sikkert er præcist nok.«

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

